

1. nodaļa

PARBŅĪCU IZPLATĪJĀS silta sveces gaisma, un logā sitās rāms lietus. Alfrēds lēni atritināja vēstījumu. Tas bija uzrakstīts uz pergamenta un izskatījās diezgan vecs un nobružājies. Futrālī mazliet bija iekļuvis ūdens, izdzēšot daļu teksta. Alfrēds paskatījās uz draugiem, kas viņu vēroja: uz Timiju, kurš aiz nepacietības gandrīz bija uzrāpies viņam uz pleca, uz Simonu un Floresu, kas lielā ziņkārē stāvēja viņam tieši pretī, uz Jasperu un Kasperu, kuri, sakrustojuši kājas, sēdēja uz kāda galdiņa, turdami gatavībā piezīmju grāmatiņas.

Gribļu brālēniem bija pienākusi kārtā stāvēt sardzē, un viņi jau bija aizlēkājuši pa jumtiem uz savu dežūras vietu. Gribļi, būdami tik smagi un tik resniem kakliem, kā parasti, varēja nokļūt augšā tikai pa pieslienamajām trepēm.

Pirms laiciņa lija daudz stiprāk nekā pašlaik, un, atgriezdamies no nakts patrulēšanas, draugi bija viscaur slapji. Viņi bija cits caur citu satraukti runājuši

par putnu, kurš bija nokritis no debesīm, un par vēstījumu, kas tam bija līdzīgs un bija paredzēts Alfrēdam.

Simons bija paņēmis aizmigušo putnu rokās un atradis tam vietīgu vienā no noliktavām. Viņš bija to apguldījis, uzmanīgi noglaudījis spalvas un devis tam vārdu Kurts. Kad draugi bija iedzēruši mazliet stipras tējas, lai sasildītos, viņi sapulcējās lielajā darbistabā, kur Alfrēds bija paņēmis rokā pergamentu. Viņš to turēja pret gaismu, saraucis pieri.

“Nu?” Timijs ierunājās.

Visi lūkojās Alfrēdā. Pēc vairākām sekundēm viņš atbildēja.

“Nuja,” vecais vīrs lēni sacīja. “Tas ir šifrs. Turklāt vēstījums cietis no ūdens.”

“Šifrs?”

“Jā, tur ir kaut kāds kods.”

“Kods?” Timijs nezināja, kur dēties aiz ziņkārības. Kad to izdzirdēja Jaspers un Kaspers, viņi sāka aizrautīgi rakstīt savās piezīmju grāmatiņās. Kodu uzlaušana abiem brāļiem varētu būt mīļākā nodarbošanās, tikai viņi nekad agrāk to nebija darījuši, tāpēc arī līdz šim vēl nebija neko atkodējuši. Tagad abi rēķināja, cik liela ir iespēja saprast šifru, ņemot vērā pergamenta biezumu un tā leņķi pret gaismu. Likās daudzsolīši. Timijs pieliecās tuvāk.

“Nu, vai tu vari to izlasīt? Saki, ka vari!”

Alfrēds nopūtās.

“Nē.”

“Nē?” Tagad nopūtās Timijs.

“Vismaz šobrīd vēl ne. Man jāielūkojas savās vecajās grāmatās. Jānoskaidro, vai nevar atrast kādu pavedienu.”

Timijs nokāra galvu. Pārējie sēdēja klusi un vilušies. Alfrēds vēlreiz apskatīja pergamenta gabalu, šoreiz mazliet rūpīgāk. Viņš pārbrauca ar īkšķi pār kādu zīmi pašā augšmalā. Tās, kas sākumā bija licies vienkārši traips, izrādījās kaut kāds simbols. Tur bija sarkana septiņdaivu lapa un virs tās – dīvains jūras nezvērs. Šī zīme kaut ko atmodināja Alfrēda atmiņā.

“Hm,” viņš norūca.

Timijs pacēla galvu.

“Ko?”

“Šis simbols. Es to pazīstu...”

“Ak tā?”

“Tikai neatceros, kur esmu to redzējis...”

Alfrēds, ne vārda neteicis, iečāpoja blakusistabā. Draugi, par spīti ziņkārībai, varēja tikai nekustīgi sēdēt un gaidīt. Viņi klusēdami māja cits citam un satraukti gaidīja Alfrēdu atgriežamies. No blakusistabas bija dzirdams, kā Alfrēds pārcilā smagas grāmatas, rakņājas kumodes atvilknēs, ver vaļā un taista ciet kartona kastes. Kad viņš beidzot atgriezās, draugi nebija pakustējušies ne par milimetru un nebija bilduši ne vārda. Alfrēds pacēla vienu uzaci un tikko dzirdami nokremšļojās.

Rokās viņš turēja diezgan lielu cilindra formas priekšmetu. Tam visapkārt bija redzami vadi un misiņa caurules, un tam bija daudzas pogas un kloķi. Vienā malā piestiprinātā zoss spalva karājās virs papīra lentes, kas tinās ārā no mašīnas. Pašā apakšā bija redzams kaut kas līdzīgs palielināmajam stiklam.

“Kas tas tāds?” Floresa vaicāja.

“Es to izgatavoju pirms ilga laika,” Alfrēds paskaidroja. “Kādam ceļojošam tirgotājam, ja pareizi atceros. Vai teologam. Bet varbūt tas bija rakstnieks... Lai nu kā, viņam vajadzēja lasīt daudzās valodās, lai slēgtu līgumus vai tamlīdzīgi. Tā nu kādu dienu viņš ieradās manā veikalā un pasūtīnāja šo mašīnu, bet vairs neatgriezās, lai to paņemtu. Tas bija diezgan dīvaini, jo

mašīnu izgatavot nebija lēti un viņš samaksāja avansā. Es viņu vairs nekad neredzēju. Nu jau ir pagājuši vairāk nekā divdesmit gadi un var uzskatīt, ka viņš neatnāks tai pakal.”

Alfrēds nolika aparātu uz sola un ar pirkstu notrauca no tā biezu putekļu kārtu. Tad viņš apsēdās un sāka kārtot vadus, pārbaudīdams, vai tie ir kārtīgi iestiprināti. Tīmijs un pārējie draugi sapulcējās ap viņu.

“Tas ir kabrilators,” Alfrēds teica. “Automātiskās tulkošanas mašīna. Es nekad agrāk neesmu to izmēģinājis atšifrēšanai. Patiesībā šī ir pirmā reize kopš uzbūvēšanas, kad es ķeros tai klāt.”

Jaspers un Kaspers rūpīgi nopētīja mašīnu un pēc tam salīdzināja pierakstus savās piezīmju grāmatiņās. Pieraksti bija pilnīgi atšķirīgi, un viņi jau gatavojās strīdiņam, kad Tīmijs ierunājās.

“Kā tā darbojas?” viņš jautāja.

“Nu, oriģinālais teksts jānoliek tur zem lēcas... Vai skaidrs? Pēc tam īpašā veidā jāpagriež ritentiņi, un pa otru galu nāk ārā tulkojums, ko zoss spalva automātiski uzraksta uz šī papīra ruļļa. Protams, tajā valodā, ko paši izvēlamies.”

“Cik ilgu laiku tas prasa?” Simons vaicāja.

“Godīgi sakot, es nezinu. Tas atkarīgs no tā, cik sarežģīts ir teksts, arī no teksta vecuma un tintes biežuma.”

Alfrēds pārlaida skatienu istabai.

“Vai izmēģināsim?”

Visi vienlaikus pamāja ar galvu. Alfrēds nolika vēstījuma rulli zem lēcas. Kad viņš pagrieza slēdzi, mašīna tūlīt iedarbojās un tās iekšienē sāka mirkšķināties mazas lampiņas, it kā ierīce būtu pilnīgi jauna. Vispirms tā izdeva dunošu skaņu, tad sāka kustēties pāri tekstam, it kā to skenēdama un pārbaudīdama. Drīz vien aparāta iekšienē atskanēja mehāniska klikšķēšana, un spalva otrā galā izdarīja uz papīra lentes pirmo atzīmi. Tīmijs pieskrēja klāt, lai visu redzētu. Viņš izskatījās pārsteigts.

Uz papīra bija parādījies tikai viens punkts.

Kamēr viņš skatījās, papīrs pakustējās, un parādījās vēl viens punkts mazu gabaliņu tālāk no pirmā. Pēc tam vēl viens nedaudz tālāk no pirmajiem diviem.

“Šķiet, tā ir kaut kāda punktu valoda,” Tīmijs murmināja.

Alfrēds pieliecās tuvāk.

“Hm... nē, instalācija ir pareiza. Bet varbūt aparāts nav vajadzīgajā kārtībā. Tas viss prasa laiku. Varbūt mums mazliet jāpaguļ, kamēr mašīna strādā. Ir ļoti vēls.”

Floresa jau bija devusies uz citu istabu, lai atrastu vietu, kur saritināties uz guļi, bet Tīmijs nebija gatavs doties pie miera, kamēr notika tik aizraujošas lietas. Kas gan varētu būt rakstīts mistiskajā ziņojumā? No kā tas bija? Tuvojās jauns piedzīvojums – viņš to juta.

Kad Tīmiju beidzot bija pieveicis nogurums un viņš gāja pa likumainajiem koridoriem, viņš piepeši

izdzirdēja dīvainu skaņu. Kaķītis apstājās un pus-tumsā saspicēja ausis, lai saprastu, kas tā par skaņu un no kurienes tā nāk. Izklausījās pēc maigas, ritmiskas murrāšanas vai klusiem svilpieniem, un skaņa nāca no noliktavas telpas. Timijs izbrīnījies ielūkojās tajā. Tur kaut kas, dīvaini skanot, sakustējās kā ēna. Un tad Timijs saprata. Tas bija Kurts, kas guļot krāca.

Timijs uzmanīgi sakārtoja mazajam putnam segu, ko bija atnesis Simons. Tad pavēroja, kā tas apmierināts tur guļ. Liegajā mēness gaismā iespīdējās putna knābis.

“Hei, Kurt!” Timijs pačukstēja. “No kurienes tu nāc? Kas teikts tajā ziņojumā?”

Bet Kurts neatbildēja. Viņš tikai nemitīgi krāca. Kad Timijs jau gatavojās iet projām, piepeši viņam blakus nostājās Simons. Timijs izbīlī salēcās.

“Ak tas esi tu!” Timijs iesaucās.

“Tā nebija nejaušība, vai ne?” Simons klusi sacīja.

“Kas tad?”

“Ka Kurts mūs atrada. Ar to vēstījumu. Lai arī kas tur būtu rakstīts.”

“Nē. Uz tā ir Alfrēda vārds.”

Simons stāvēja un raudzījās uz krācošo putnu, nobraukdams ar ķepu pa savu kažoku.

“Tā vien šķiet, ka mums tūlīt būs jauns uzdevums,” viņš beidzot sacīja.

Timijs pamāja ar galvu.

“Vai, tavuprāt, šoreiz mums būs pieres saites?”

Abi sasmaidījās un vienlaikus pateica:

“Pieres saites būs. Noteikti!”

Viņi apspieda smieklus, un Kurts miegā skaļi nošņaukājās. Tīmijs saņēma Simonu aiz rokas.

“Nāc nu, tagad liksimies uz auss. Tad jau redzēs, kas notiks rīt.”

Draugi devās projām. Abi atrada vietīņu, kur apgulties, un lēni iegrimā miegā.

Timija sapņos iekļuva tāla skaņa. Tā bija it kā zvanu spēle, kas lēni ieplūda viņa zemapziņā. Skaņa kļuva arvien stiprāka un stiprāka un neatlaidīgi vilka viņu ārā no sapņu pasaules, līdz acis atvērās un viņš piecēlās sēdus. Kaķītis samiegojies mirkšķināja acis, sacēla asti un pagriezās auses pret troksni. Tā bija zvana skaņa, klusa, bet skaidra, un tā nāca no lielās darbistabas.

Tieši tur atradās kabrilators. Timijs nolēca uz grīdas, nu jau pilnīgi pamodies, un devās skaņas virzienā. Iedams garām logam, viņš redzēja, ka vēl arvien ir nakts un ka debesis virs namu jumtiem plešas tumši zilas.

Jo tuvāk aparātam viņš nokļuva, jo vairāk skaņa pastiprinājās, un, kad Timijs iegāja darbnīcā, Alfrēds jau bija tur priekšā. Viņš bija pārlicies pār kabrilatoru, meklēdams izslēgšanas pogu. Kad viņš to atrada, zvans pārstāja skanēt un telpā iestājās nepatīkams klusums. Pacēlis skatienu, Alfrēds ieraudzīja durvīs Timiju un viņam pamāja, tad atkal pievērsa uzmanību papīra lentei, kas spirālveidā nāca ārā no aparāta un vijās uz grīdas. Alfrēds to pacēla pirkstos un paskatījās. Timijs mēģināja novērtēt Alfrēda reakciju, bet šķita, ka veco vīru ir pārņēmušas dažādas jūtas. Viņš pagriezās pret Timiju un teica:

“Pamodini pārējos!”